

Fyrsta regla sálarstjórnunar.

A. Tilhneigingin til samfjöllunar.

Fyrsti þátturinn sem leiðir í ljós hið guðlega eðli, og hinn fyrsti mikli sálræni eðlisþáttur Guðs, er tilhneigingin til samfjöllunar. Þessi tilhneiging flæðir í gegnum alla náttúruna og allar vitundir og er lífið sjálft. Hin mótandi hvöt Guðs, helsta þrá Hans beinist að einingu og samruna. Það var þessi tilhneiging eða eiginleiki sem Kristur leitaðist við að opinbera og tjá fyrir mannkynið. Hið máttuga ákall hans, sem tjáð er í Jóhannesarguðspjalli 17. kafla, er köllun til samfjöllunar og hvatning til okkar, sem fjórða ríkis náttúrunnar, að stefna í átt að markmiðinu:

“Ég er ekki lengur í heiminum, en þeir eru í heiminum, og ég kem til þín. Heilagi faðir, varðveit þá í þínu nafni, er þú hefur gefið mér, til þess að þeir séu eitt eins og við. . . .

Ég hef gefið þeim orð þitt, og heimurinn hefur hatað þá, af því þeir heyra ekki heiminum til, eins og ég heyri ekki heiminum til.

Ekki bið ég að þú tækir þá úr heiminum, heldur að þú varðveitir þá frá illu. Þeir heyra ekki heiminum til, eins og ég heyri ekki heiminum til. . . .

Ég bið ekki einungis fyrir þessum, heldur og fyrir þeim sem trúá á mig fyrir orð þeirra; allir eiga þeir að vera eitt; eins og þú, Faðir, ert í mér og ég í þér, eiga þeir einnig að vera í okkur; til að heimurinn skuli trúá að þú hafir sent mig.

Og dýrðina, sem þú hefur gefið mér, hef ég gefið þeim, til þess að þeir séu eitt, eins og við erum eitt. . . .

Faðir, ég vil að þeir sem þú gafst mér séu einnig hjá mér þar sem ég er, til að þeir sjái dýrð mína, sem þú hefur gefið mér; því þú hefur elskað mig áður en heimurinn var grundvallaður”.

Hér er okkur bent á samfjöllun sálar og anda, og einnig er lögð áhersla á samfjöllun sálar og efnis, og þannig er einingin fullkomnuð og hinn þráði samruni.

Tilhneigingin til samfjöllunar er að finna í grundvelli allra heima, stjörnukerfa, sólkerfa, pláneta og náttúruríkja, eins og það einnig er í starfi og árangri mannsins - einstaklingsins. Þessi hvöt er ráðandi eðlisþáttur sjálfrar vitundarinnar, og vitundin er sálin sem birtir hið efnislega líf; hún er varurð - í lægri ríkjum náttúrunnar, hjá manningum og hinu guðlega.

Hjá manningum er um að ræða eftirfarandi sálfræðilegar eigindir:

1. *Eðlishvöt*, tilheyrandi undirmeðvitundinni, en verndar lífkerfið og ræður flestum venjum og lífi þess. Stórum hluta tilfinningalífsins er stjórnað á þann hátt. Eðlishvöt stjórnar lægri orkustöðvum mannsins með milligöngu sólarplexus-stöðvarinnar.
2. *Vitsmunir*, sem er hin vitsmunalega sjálfsvitund sem leiðir og stjórnar starfsemi hins sameinaða persónuleika, með atbeina hugans og heilans, og starfar í gegnum háls- og ennisstöðina.
3. *Innsæi*, sem tengist fyrst og fremst heildisvitund og mun um síðir ráða öllum samskiptum okkar innbyrðis, þegar við störfum í hópeiningum. Það notar hjartað og hjartastöðina, og er hin æðri eðlishvöt sem gerir manningum kleift að bera kennsl á sál sína og lúta henni, stjórn hennar og lífsáhrifum.
4. *Uppljómun*. Þetta orð ætti í raun að nota sem skilgreining á yfirmennskri vitund. Þessi guðlega hvöt gerir manningum unnt að gera sér grein fyrir þeirri heild sem hann er hluti af. Hún starfar í gegnum sálina og hagnýtir höfuðstöðina og fyllir um síðir allar orkustöðvarnar með ljósi eða orku, og tengir með því móti manning vitundarlega séð við alla tilsvarende þætti hinnar guðlegu Heildar.

- Það er þessi tilhneiging með verkun sinni í gegnum vitund mannsins, sem hefur leitt til myndunar hinna risastóru borga nútímans - sem tákn hinnar komandi æðri menningar sem við nefnum ríki Guðs, þar sem samskipti milli manna munu verða ákaflega náin sálrænt séð.
- Þessi eðlishvöt er forsenda fyrir þeirri tilfinningu mannsins að hann sé ódauðlegur, og hún er trygging hans fyrir sameiningu hans við gagnstæðan pól persónuleikans - sálina.
- Þar sem þetta er ein eigind Guðdómsins, ásamt því að vera guðleg hvöt og þar af leiðandi hluti af lífi undirvitundar Guðs, er augljóst að engin raunveruleg þörf er á neinum ótta eða kvíða. Eðlis-

hvatir Guðs eru sterkari, máttugri og hreinni en eðlishvatir mannkynsins, og þær hljóta að sigra um síðir og birtast í fullum blóma og tjáningu. Allar þær lægri eðlishvatir sem maðurinn þarf að berjast við eru ekkert annað en afbökun raunveruleikans í tíma og rúmi; af því leiðir gildi hinnar dulfræðilegu kenningar, að með því að íhuga hið góða, fagra og sanna ummyndi maðurinn lægri hvatir sínar yfir í æðri guðlega eiginleika. Hinn aðlaðandi máttur innra eðlis Guðs, með hæfni sinni til samfjöllunar, aðlöðunar og blöndunar, tengist og vinnur saman með hinum óbirtu og duldu hvötum mannsins sjálfs, og gerir endanlega sameiningu hans við Guð, í lífi og tilgangi, óhjákvæmilegan og ófrávikjanlegan atburð.

- Þessa eðlishvöt eða tilhneingingu til samfjöllunar og sameiningar má tengja við lögmál heimsins og náttúrunnar. Hún er nátengd Aðlöðunarlögmálinu og lögmáli samfelldninnar.
- Lát nemandinn rannsaka það sem er að gerast í umhverfi sínu með hliðsjón af Áætlaninni og þeirri þekkingu sem veitt hefur verið, og lát hann rekja sjálfan hvernig eðlishvöt Guðdómsins kemur fram í atburðum heimsins og sínu eigin lífi. Hann verður að gera sér grein fyrir því að hann býr sjálfur yfir sálrænu eðli sem er hluti stærri heildar, og er því háð áhrifum frá guðlegum uppsprettum. Lát hann rækta með sér tilhneinguna til samfjöllunar; lát hann gera orðin: “Ég mun leitast við að vera laus við aðgreiningarkennd í vitund minni,” að einni af lykilhugsun sinni í daglegu lífi sínu.
- Skilningur á eðli þessarar knýjandi sálrænu eigindar Guðs ætti að gera manninum unnt að leggja sína sálrænu viðleitni á sveif með þessum guðlegu tilhneingum sem eru að birtast. Hann mun leitast við að sameinast lífinu í öllum formum og hafna öllum tilhneingum til að bregðast við á aðgreinandi hátt, því hann veit að slík viðbrögð tengjast hinum eðlislægu og erfðu sálrænu eigindum atóma efnisins sem form starfstækja hans er byggt úr. Þetta efni er ættað úr fyrri sólkerfistíma og endurnýtt í formbyggingu í núverandi birtingu Guðs. Það ber með sér eigindir efnislegs lífs frá fyrri heimsbirtingu. Það er engin önnur illska til.
- Mikið hefur verið rætt um hina miklu erfðasynd aðgreiningarkenndarinnar; það er hún sem er yfirunninn þegar maðurinn leyfir “tilhneingunni til samfjöllunar” að streyma um sig sem guðlegan mátt, og hafa þannig mótandi áhrif á breytni sína. Þessi guðlega hneigð hefur myndað hinar ómeðvituðu frumhvatir allt frá dögum þróunarinnar. Nú getur mannkynið lagað sig að þeim á meðvitadán hátt og þannig flýtt fyrir þeim tíma þegar sannleikurinn, fegurðin og hið góða mun ríkja.
- Nemandinn og lærisveinar nú á tímum hafa það verkefni að greina þessar tilhneingar, og þá sérstaklega tilhneinguna til sameiningar. Starf Helgivaldsins snýst að miklu leyti um þetta, og þeir og við verðum að rækta þessa tilhneingingu hvar sem hana er að finna. Athugið að verkið verður að vinna á vitsmunalegan hátt, án nokkurrar þvingunar og eðlilega án þess að brjóta í nokkru gegn lögmáli kærleikans.
- Þegar þekkingar hefur verið aflað og ljósglampi skilnings hefur kviknað, á því andartaki hefst ábyrgð mannsins.
- Verkið felst í því að yfirfæra hina skynjuðu guðlegu sálrænu eigind á lífið í forminu, sem sjálft býr yfir sínum eigin sálrænu venjum, og það mun reyna til hins ýtrasta á hæfni allra lærisveina. Til þessa erum við kölluð, vegna hinnar stærri heildar.